πάρουν τὴ γυναῖκα του, νὰ τὴν «πετρώσουν» νὰ τὴν χτίσουν μὲ πέτρες δηλαδή, ὡς τὸν λαμό, καὶ ὅποιος περνάει νὰ τὴν φτύνῃ.

Τὸ κουτὶ μὲ τὸ κορίτσι, τὸ πῆραν κι' αὐτὸ τὰ κύματα καὶ τὸ φέραν στὸ ἐρημονῆσι ποὺ ἦταν ὁ καλόγηρος. Ἀπὸ τὴν λάμψι τοῦ κουτιοῦ, κατέβηκε ὁ καλόγηρος στ' ἀκρογιάλι, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἄνοιξε. Μόλις εἶδε μέσα ἕνα κοριτσάκι ὄμορφο σᾶν τὸ φεγγάρι, ἀπελπίστηκε πάλι κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται :

— Τώρα πῶς νὰ τὰ θρέψω αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά, ποὺ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐδῶ στὸ νησί μου ; Ὁ Θεὸς ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ στέλνῃ τὰ σταφύλια καὶ ἡ θάλασσα τὰ ψαράκια της. Καὶ μὲ ψαράκια καὶ σταφύλια ζῆσαν καὶ μεγαλῶσαν καὶ τὰ δυὸ τὰ μικρά.

Πέρασε ἔτσι καιρὸς καὶ χρόνια, τὰ παιδιά μεγάλωσαν, ὅταν ἕνα ἀπόγευμα παρουσιάστηκε ὁ Χάρος καὶ εἶπε στὸν καλόγηρο.

— Ἑτοιμάσου πλέον ! Ἦρθεν ὁ καιρός σου ! Αὔριο βράδυ νὰ εἶσαι ἕτοιμος, θὰ ἔρθω νὰ σὲ πάρω !

Αὐτὸς κάλεσε τότε τὰ δυὸ τὰ ἀδέρφια καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀκοῦστε ἐδῶ παιδιά μου. Τόσα χρόνια ζωή, κουράστηκα. Θὰ κοιμηθῶ κ' ἐγὼ τώρα ν' ἀναπαυθῶ. Θὰ τραβήξω ἕναν ὕπνο, μεγάλον-μεγάλον, μεγάλον κι' ἀτελείωτον ἀλλὰ ἐσεῖς μὴν φοβηθεῖτε. Νὰ ἐξακολουθῆστε νὰ μένετε ἐδῶ. Ἂν ὅμως στενοχωρηθεῖτε σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν μοναξιὰ νά, πάρτε αὐτὸ τὸ τασσάκι. Μόλις τὸ φιλήσετε καὶ τοῦ πῆτε:

Τασσάκι μου, τασσάκι μου,
ἔπιαμε τούτη τὴ ζωή,
Γιὰ κέρασέ μας κι' ἄλλη.

Αὐτὸ θὰ σᾶς πάρῃ καὶ θὰ σᾶς πάῃ σ' ἄλλον κόσμο. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε πράγματα παράξενα, ἀνθρώπους, πολιτεῖες. Κ' ἂν δὲν σᾶς ἀρέσει καὶ ἐκεῖ πηγαίνετε σ' ἄλλα μέρη.

Τὰ εὐλόγησε ὕστερα, τὰ φίλησε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα κοιμήθηκε, τὸν ὕπνο τὸν ἀξύπνητο. Ἦρθε ὁ Χάρος καὶ τὸν πῆρε.

Τὰ παιδάκια στενοχωρήθηκαν γιὰ τὸ χαμό του, μά, σᾶν μικρά, περνοῦσαν τὴν ἡμέραν των.

Παίζανε μὲ πετραδάκια, ἢ μαζεύανε λουλούδια, ἢ λαλούσανε μαζί μὲ τὰ πουλιά, ἢ χάζεναν μέ τ' ἀστέρια. Μὰ σᾶν πέρασαν κάμποσες ἡμέρες, ἄρχισαν νὰ στενοχωροῦνται. Εἶχαν χάσει, τὸν καλόγηρο, ποὺ ἦταν συντροφιά τους, καὶ ὁ τόπος πειὰ δὲν τὰ χωροῦσε. Ἐκεῖ ποὺ καθόντουσαν στενοχωρημένα, θυμήθηκαν ἄξαφνα, τὸ τασσάκι.

— Βρὲ ἀδερφοῦλα μου, λέει τὸ ἀγόρι, ἔχουμε τὸ τασσάκι. Θὰ τὸ φιλήσω, θὰ πάω σ' ἄλλον κόσμο καὶ ἂν εἶν' καλὰ ἐκεῖ ἔρχομαι καὶ σὲ πέρνω. Τὸ φίλησε, ποὺ λέτε, καὶ εἶπε ὕστερα τὰ λόγια :

Τασσάκι μου, τασσάκι μου, κτλ.

Ἀμέσως τὸ «τασσάκι» τὸν ἔφερε σὲ μιὰ πόλι. Εἶδε τότε τὸ παιδὶ ἐκεῖ πράγματα, ποὺ δὲν τὰ ξαναεῖδε στὴ ζωή του, οὔτε τὸ ἤξερε τί ἤντουσαν. Πορτοκάλια χρυσᾶ καὶ στρογγυλά, μῆλα, ἀχλάδια, φροῦτα, ἁμάξια, ἀνθρώπους μὲ πλούσια φορέματα, γλυκίσματα, φαγητά, κυρίες, σπίτια, μαγαζιά, παλάτια. Χίλια δυὸ πράγματα.

— Βρὲ ὡραῖα εἶνε, εἶπε, ἐδῶ, ἂς πάω νὰ πάρω καὶ τὴν ἀδελφή μου. Κι' ἄρχισε νὰ λέῃ ξανὰ τὰ λόγια:

Τασσάκι μου, τασσάκι μου,
πᾶμε στὴν ἀδελφή μου.

(Ἡ συνέχεια στ' ἄλλο φύλλο.)

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΩΔΕΙΟΝ ΓΙΑ... ΠΟΥΛΙΑ!

Γιὰ νὰ πλουτίσῃ κανεὶς ἀρκεῖ μιὰ καλὴ ἰδέα. Μιὰ τέτοια καλὴ ἰδέα κατέβηκε πρὶν λίγο στὸ μυαλὸ τῆς Αγγλίδος μὶς Ποῦγκετ Οὐίτκωμπ, ἡ ὁποία εἶνε σήμερον ἑκατομμυριοῦχος.

Ἡ μὶς Ποῦγκετ Οὐίτκωμπ ἐσκέφθηκε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ν' ἀνοίξῃ στὸ Λονδῖνον ἕνα Ὠδεῖο ποὺ νὰ μὴ μοιάζῃ διόλου μὲ ὅλα τ' ἄλλα, ἕνα Ὠδεῖο... γιὰ παπαγάλους καὶ καναρίνια !

Στὸ Ὠδεῖο αὐτὸ μαθαίνουν οἱ παπαγάλοι νὰ μιλοῦν καὶ τὰ καναρίνια νὰ τραγουδοῦν ὄμορφα.

Τὸ δικαίωμα εἰσόδου στοὺς πτερωτοὺς μαθητὰς εἶνε δυὸ λίρες στερλίνες. Τὸ κατάστημα κατοπιν γυρεύει μιὰ λίρα γιὰ νὰ μάθῃ πέντε φράσεις ἀπὸ τέσσερες λέξεις τὴν κάθε μιὰ στοὺς παπαγάλους. Μ' ἄλλες τρεῖς λίρες οἱ παπαγάλοι μαθαίνουν δέκα φράσεις. Ὅταν ὁ παπαγάλος εἶνε ἰδιοφυΐα, ὁ κατοχός του πληρώνει 100 λίρες καὶ τὸν μαθαίνουν 25 φράσεις.

Τέτοιες πρωτοτυπίες ἐννοεῖται ὅτι μόνο μὲ τοὺς ἐκκεντρικοὺς Ἐγγλέζους μποροῦν νὰ ἔχουν ἐπιτυχία. Εὐτυχῶς γιὰ τὴ μὶς Ποῦγκετ Οὐίτκωμπ τὸ Ὠδεῖο της ἔχει περισσότερα πουλιὰ ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ διδάσκῃ.

Γι' αὐτὸ πρόκειται νὰ τὸ ἐπεκτείνῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κυρία διευθύντρια αὔξησε τὶς τιμὲς τῶν μαθημάτων.

Ἂς σημειωθῇ ἐπὶ πλέον, ὅτι οἱ παπαγάλοι καὶ τὰ καναρίνια ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο τῆς πρακτικῆς αὐτῆς Ἐγγλέζας, ἔχουν πολὺ μεγάλη ἀξία καὶ ἀκριβαγοράζονται.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τὸ ὄνομα Ποῦλος

Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόληψι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τὸ ὄνομα παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπόδειξις καὶ τὸ ἀνέκδοτο ἐκεῖνο τοῦ Θεσσαλοῦ χωρικοῦ, ποὺ ἕνα παιδί του τὸ βάφτισε ἕνας Κωνσταντινοπολίτης ἔμπορος περαστικὸς ἀπὸ κεῖ. Ὁ ἔμπορος ὠνόμασε τὸ παιδὶ Μιχάλη κ' ἔφυγε. Ἔπειτα ἀπὸ χρόνια οἱ δυὸ κουμπάροι ἀνταμωθήκαν' πάλι, καὶ ὁ γουνὸς ἔμαθε ὅτι ὁ βαφτιστικός του εἶχε γίνει τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ. Καὶ ὁ πατέρας μὲ παράπονο ἔλεγε :

— Ἐλόγου σου φταῖς, κουμπάρε. Δὲν μοῦ τῶβγαζες τὸ παιδὶ Γιάννη νὰ μοῦ γιάνῃ, Στέργιο νὰ μοῦ στερώσῃ, Προκόπη νὰ μοῦ προκόψῃ παρὰ μοῦ τῶβγαλες Μιχάλη καὶ μοῦ χάλασε !

***

Στὴν Πελοπόννησο, ὅταν τὰ παιδιὰ δὲν ζοῦν πέρ' ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία, ἡ οἰκογένεια πιστεύει ὅτι τοῦτο ὀφείλεται σὲ μάγια κανενὸς ἐχθροῦ, καὶ τότε πρέπει, τὸ πρῶτο παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῇ, νὰ τὸ παραχωρήσουν τυπικῶς σὲ καμμιὰ φιλική οἰκογένεια. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴ συνήθεια αὐτή, ἡ γιαγιὰ τοῦ βρέφους τὸ βάζει σ' ἕνα καλάθι, βγαίνει στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ καὶ φωνάζει :

— Πουλῶ ἕνα παιδάκι !...

— Πόσα ; ρωτοῦν ἡ γειτόνισσες.

— Ὅσα-ὅσα ! ἀπαντᾷ ἡ πουλήτρια !

Καὶ τὸ παιδάκι ἀγοράζεται τάχα μ' ἕνα καρβέλι, μὲ μιὰ τσαπέλα σῦκα, μ' ἕνα σακκὶ σιτάρι, κλπ. παραδίνεται κατὰ τύπους σ' ἐκείνη ποὺ τ' ἀγόρασε καὶ παίρνει τ' ὄνομα Πουλος, ποὺ θεωρεῖται ἀλεξίκακο, δηλαδὴ διώχνει ἀπὸ πάνω του κάθε κακό. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ φωνάζουν Ποῦλο. Μετὰ καιρὸ τὸ βαφτίζει ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, τοῦ δίνει ἄλλο ὄνομα, ἀλλὰ γιὰ τοὺς χωρικοὺς μένει πάντα Ποῦλος, κ' ἔτσι καὶ τὸν φωνάζουν.

***

Ἡ ντομάτα στὴν Ἑλλάδα

Οἱ Ἕλληνες κηπουροί, οἱ μάγειροι — ἢ καὶ ὅλοι μας — θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ ἑορτάσουμε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς... ντομάτας ! Πράγματι, συμπληρώνονται ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ τὸ νόστιμο αὐτὸ καὶ χρησιμώτατο κηπουρικὸ εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο :

Κοντὰ στὸ Μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους (τὸ λεγόμενο καὶ ἀλλοιώτικα Φανάρι τοῦ Διογένους) ἦταν τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἕνα Μοναστῆρι καθολικῶν. Ὁ πολυδιαβασμένος ἡγούμενός του — γνωστὸς μὲ τὸ παρατσοῦκλι Φραγκοπατέρας, — μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους σπόρους ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἔφερε καὶ ντοματόσπορο. Τοὺς ἐφύτεψε γύρω-γύρω ἀπὸ τὸ μνημεῖο καὶ τὸ καλοκαῖρι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπήγαιναν μὲ περιέργεια νὰ ἰδοῦν τοὺς κόκκινους καρποὺς ποὺ ἐστόλιζαν τὴν πρασινάδα. Ὁ ἡγούμενος ἐπρόσφερε εὐχαρίστως ντομάτες σ' ἐκείνους ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ δοκιμάσουν, κανεὶς ὅμως, δὲν τολμοῦσε νὰ φάῃ, γιατὶ φοβόταν μήπως εἶνε φαρμακερές ! «Μπορεῖ νὰ θέλουν νὰ μᾶς δηλητηριάσουν οἱ παληοφράγκοι», ἔλεγαν μεταξύ τους. Ὅταν ὅμως εἶδαν τοὺς ἴδιους τοὺς καλογήρους νὰ τρῶνε ντομάτες, ἐθαρρεύτηκαν μερικοὶ κι' ἔφαγαν, πρῶτα πράσινες τουρσί, ἔπειτα κόκκινες, μαγερεμένες. Ἀπὸ τότε ἡ ντομάτα ἐπολιτογραφήθη στὴν Ἑλληνικὴ κουζίνα.

Ὅταν ὁ λόρδος Βύρων ἐφιλοξενήθη — στὸ πρῶτο ταξεῖδι στὴν Ἑλλάδα — στὸ καθολικὸ μοναστῆρι, ἐφιλοτιμήθη νὰ τοῦ μαγερέψῃ ντομάτες παραγεμιστές, ἡ ὁποῖες ἄρεσαν πολὺ στὸν Ποιητή.

***

Ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸ καναρίνι

Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος Α' ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ταξείδια, τοῦ ἄρεσε ὅμως νὰ ταξειδεύῃ ἰγκόγνιτο. Μιὰ φορά, ποὺ ἐπήγαινε μὲ τὸ σιδηρόδρομο ἀπὸ τὴ Φραγκφούρτη στὸ Παρίσι, τοῦ συνέβη τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο.

Στὸ ἴδιο βαγόνι ἦταν καὶ μιὰ γρηὰ κυρία, καλοντυμένη, ἡ ὁποία εἶχε ἕνα καναρίνι μέσα στὸ κλουβί. Ἔξαφνα ἡ πορτούλα τοῦ κλουβιοῦ ἀνοίγει καὶ φλούτ ! τὸ πουλάκι φτερουγᾷ ἔξω καὶ πηγαίνει καὶ τρυπώνει κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ. Τὰ τζάμια τοῦ βαγονιοῦ ἦταν ἀνοιχτὰ. Ἡ κυρία ἔβαλε τὶς φωνές :

— Ἄχ, τὸ πουλί μου, τὸ πουλάκι μου, θὰ μοῦ φύγῃ ! Πωπώ, δυστυχία μου !..

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, μὲ παιδικὴ ἀφέλεια, γονάτισε, χώθηκε κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ, ἔπιασε τὸ φτερωτὸ φυγάδα καὶ τὸν παρέδωσε στὴν κυρία του, ἡ ὁποία, δὲν εὕρισκε λόγια νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της.

***

Οἱ Βούλγαροι καὶ ὁ «Ἀβέρωφ»

Ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ Πολέμου τοῦ 1913 εἶνε καὶ τοῦτο : Στὴν τσέπη ἑνὸς Βουλγάρου ἀξιωματικοῦ ποὺ τὸν αἰχμαλώτισε τὸ Ἑλληνικὸ ἱππικό, βρέθηκε ἕνα γράμμα, ποὺ εἶταν ἕτοιμος νὰ τὸ στείλῃ στὸν πατέρα του, στὴ Σόφια. Ἀνέφερε ὅτι δὲν τοῦ ἔγραφε πολλά, γιατὶ ἐπεφυλάσσετο νὰ τοῦ γράψῃ ἐκτενέστερα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, «ὅπου ὁ Βουλγαρικὸς στρατὸς θὰ ἔμπαινε σὲ τέσσερες ἢ πέντε μέρες» !. Γιὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ ὅμως γιὰ τὴ συντομία τῆς ἐπιστολῆς του, τοῦ ἀνέφερε μερικοὺς βουλγαρικοὺς θριάμβους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν ἑπόμενο : «Μὴ ταξιαρχία Βουλγαρικοῦ Ἱππικοῦ εἰσωρμήσασα γενναίως στὴ θάλασσα, ἐπεριεκύκλωσε καὶ συνέλαβε τὸν «Ἀβέρωφ !...»